

virker jo beroligende og gør, at jeg ikke finder Anledning til nærmere at komme ind paa dette, udover det, at jeg gerne vilde anbefale den højtærede Finansminister — hvad der maaske er overflødig — at fremskynde disse Arbejder saa meget som muligt, thi det er jo en af de mest paatrængende nødvendige Reforme, her er Tale om.

Endelig skal jeg fremkomme med nogle Bemærkninger om den politiske Situation. Der er jo her foregaaet meget store og gennemgribende Forandringer, siden vi sidste Gang havde første Behandling af Finanslovsforslag. Den Gang stode vi overfor et overvældende stort Flertal i denne Sal, som tilsyneladende var enigt. Alligevel vil jeg sige, at Finanslovsforhandlingen gav visse uhyggelige Anelser, ikke saa meget ved, hvad der blev sagt, thi det indskrænkede sig jo til, at man hørte en svag Knurren nede i Folkedybet, som ikke kom til egentlig artikulerede Udbrud, men man vidste nok, at der laa et stort Udbrud bagved, og dette Udbrud kom jo ogsaa i stort Maal ved Nytaarstid. Nu er Situationen jo den, at dette Flertal, der den Gang tilsyneladende stod saa enigt og sluttet, har delt sig i to Grupper, en større og en mindre, der bekæmpe hinanden paa en saa voldsom Maade, som vi alle have været Vidne til i Sommer, og som vi ogsaa i Gaar vare Vidne til i denne Sal. Jeg skal imidlertid ikke blande mig i denne Strid; der er nok til at føre den, og jeg og de Medlemmer, paa hvis Vegne jeg nærmest taler, staa jo udenfor. Derimod kan jeg ikke undlade at fremkomme med nogle Bemærkninger om den Gruppe, af hvilken jeg er Medlem. Ogsaa den er jo Deltager i det almindelige politiske Liv her i Landet og kan altsaa ingenlunde stille sig ligegyldig til, hvad der foregaar, og maa ogsaa tage sin Position dertil, selv om den ikke blander sig i den indbyrdes Gruppestrid.

Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), der talte som Ordfører for Flertallet i denne Sal, berørte jo ogsaa i Gaar denne Gruppes Stilling, gjorde det meget kort, og hans Ord vare omtrent disse: Gruppen har jo ved mange forskellige Lejligheder udtalt, at den vil følge Regeringen; nu faa vi jo at se, om Handlingen svarer til Ordene. I Virkeligheden mener jeg ogsaa, at der ikke vel kan raade stor Tvivl om, hvorledes vor Gruppes Stilling er og vil blive. Der foreligger jo Handlinger i saa Henseende, og der foreligger Udtalelser, som vi sikkert alle i Realiteten

kunne slutte os til. Vor Stilling er da nøjagtig den samme, som den var ved Adressedebatten i Fjor i Januar Maaned. Ganske som den Gang kan den betegnes nu. Regeringen sidder den Dag i Dag som den Gang med fuld parlamentarisk Ret, og jeg ser nu som den Gang ikke Mulighed for, at der i Øjeblikket kunde dannes nogen anden parlamentarisk Regering end denne. Alene heri ligger da efter vor politiske Opfattelse som den nødvendige Konsekvens, at vi ere villige til at yde denne Regering vor Støtte saa vidt og saa langt, som den følger den Linie, som er fælles for den og dens Parti og alle andre Venstrepartier. Men Støtte og Støtte kan jo være to Ting. Det er ikke vor Mening at ville deltage i noget storpolitisk Stormløb mod Regeringen. Det er vort Ønske at opretholde den og styrke den til Udførelsen af de store Opgaver, den har paataget sig. Men hvad der blev sagt den Gang, skal atter gentages, at denne Støtte maa ydes i fuld Frihed og i fuld Selvstændighed, saaledes at vi med Hensyn til Stillingen til de enkelte Sager kun ere bundne af vor Overbevisning om det rette, og saaledes at vi paa ingen Maade kunne føle os forpligtede til at staa med og stemme med Regeringen paa Punkter, hvor vi mene, at den ubetinget griber fejl.

Med Hensyn til Regeringens almindelige politiske Stilling, da ere vi ikke i Stand til at se, at det, der foreligger i Regeringens Handlinger og Udtalelser, er af den Beskaffenhed, at det skulde være i Stand til at tilintetgøre det Maal af Tilid, som tidligere fra vor Side er ydet Regeringen. Jeg skal dog ikke lægge noget Skjul paa, saa lidt som jeg gjorde det ved Adressedebatten den Gang, at det forekommer mig, at der er noget tvetydigt og usikkert i Regeringens Stilling i det militære Spørgsmaal. Jeg lægger heller ikke Skjul paa, at jeg med megen Bekymring ser paa den ret betydelige Vækst, der i de senere Aar har været i de militære Udgifter, og ogsaa med Bekymring ser paa de Antydninger, der ere fremkomne om, at vi i Aar skulde staa overfor en fornyet Vækst paa dette Omraade, inden Forsvarskommissionen endnu har haft Lejlighed til at afgive Betænkning. Men om noget egentligt Systemskifte i Betragtningen af dette Spørgsmaal forekommer der mig ikke, der kan være Tale hos den nuværende Regering. Vor Opfattelse er nu som altid den, at vi ere — som vi ogsaa mange Gange have udtalt — absolutte Modstandere af enhver Politik paa det